

Маца. Ахъ, по-добрѣ не говори вече, не ми кжсай сърдцето, — и така съмъ доста измжчена! Ти приятелю, си прѣсѣделъ всичко нѣколко седмици или мѣсеци, и пакъ ти е толкова тѣжко, ами азъ като съмъ се тука родила и израстнѣла, става вече три години врѣме, не ме ни питаешъ какво съмъ прѣтѣглила! Този пакостникъ — Коста, както го наричатъ господаритѣ, — день не се минава да ме не мжчи. Пъкъ врѣзва за шията ми още и колцата си и ме дрѣпа за ушитѣ да ѣхъ теглѣхъ.

Зайчо. Вѣрно, вѣрно, туй е много лошо дѣте! Но стига вече сме се оплаквали отъ него, добра Мацо, ами да помислимъ съ врѣме за себе си — какъ да се избавимъ отъ тия патила. Азъ мислѣхъ да хванемъ по Дунава и да забѣгнемъ нѣкъждѣ, къждѣто ни очи видѣтъ. Вѣтърътъ ще ни понесе леко — леко и ние лесно ще стигнемъ въ нѣкоя друга нова земя.

Маца. Разбира се, само да не потънемъ, а въ оная земя ний ще намѣримъ добри хора! Когато вѣтѣра ни искара на брѣга, лесно ще си намѣримъ поминѣкъ, стига да има кжщи на близо . . . Мене на всѣкъждѣ ме приематъ. Азъ добрѣ знамъ и да крадѣхъ, каквото ми падне за яденѣе, — много ми е вкусна прѣсната риба . . . , ами зеръ и мишки не знамъ ли да си ловѣхъ? — Хичъ и на умъ не ще ми дойде за тука.

Зайчо. А мене въ гората никой нѣма и да ме познае. Козината ми е остригана, главата ми е като кутелъ, ушитѣ — дълги, — ще бждѣ само за смѣхъ и грозотия на чловѣцитѣ.

Маца. Доста вече сме мислили и кроили, приятелю Зайко, доста. На ли свободата е по-добра отъ неволята, въ която се намираме сега? —